

เรียนรูธรรมะจากนิยายเด็ก

อุบลสิกา ดุจดรัญจวน อินทรกำแหง

คลังแห่งนิทานจะหาอะไรมาให้

๑-๒๒๐-๒๓๓-๒๓๕

เรียนรัฐธรรมนูญ

จาก

นิยายเด็ก

๒๕๔๓

ฉบับที่ ๒๒๐-๒๓๓-๒๓๕

พิมพ์ที่

๑๐๒๒-๒๒๓๓-๑

๑๐๒๒-๒๒๓๓-๐

๑๐๒๒-๒๒๓๓-๐

๑๐๒๒-๒๒๓๓-๐

๑๐๒๒-๒๒๓๓-๐

๑๐๒๒-๒๒๓๓-๐

๑๐๒๒-๒๒๓๓-๐

๑๐๒๒-๒๒๓๓-๐

๑๐๒๒-๒๒๓๓-๐

อุบลatika คุณรัญจวน อินทรกำแหง

เรียนรัฐมนตรีจากนิยายเด็ก

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : ๙๗๔-๓๗๔-๐๔๘-๑

พิมพ์ครั้งที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐
จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

ภาพ มุลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก

สนใจหนังสือโปรดติดต่อ คุณทัศนาศิรินทร์ จิรสิริธรรม
โทรสาร ๐-๒๒๓๓๓-๑๔๐๘

พิมพ์ที่ บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด
โทรศัพท์ ๐-๒๓๗๕-๘๕๑๑
โทรสาร ๐-๒๓๗๕-๗๘๐๐

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง

ลิขสิทธิ์เป็นของ กองทุนธรรมสวัสดิ์
๑๖๕ สุขุมวิท ๔ (นานาใต้) กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

อนุญาตและอนุโมทนาแก่ผู้ประสงค์จะจัดพิมพ์เป็นธรรมทาน
ขอความกรุณาแจ้งให้กองทุนธรรมสวัสดิ์ทราบด้วย

อุโฆษกถ

การจัดพิมพ์หนังสือธรรม: เล่มเล็ก (เมฆธรรม-
ทพเล่มแรก ของ กองพุทธธรรมวิธีปฏิบัติ เรื่อง "หก
อักษรสี่เหลี่ยม" ซึ่งเมฆธรรมมรรยาฉบับแรกที่ประชุม
การอบรม "โครงการฝึกอบรมตาเพื่อควมมี
ชีวิตพระนิรมลของที่นาคดงดงาม" พ.ธรรมมา-
ตรมธรรมมาศ สหวิมลภพพลาจาม เมื่อ พ.ศ.
2543.

ดูคุณอุโฆษกถ ตั้งมั่นสกุ อยู่ให้รับ
การอบรมในโครงการที่รุ่นแรก ได้มีหัวใจดีริททา
ทอดาทมมรรยาและตั้งใจเรื่อยเรื่อย ตามตาจเหตุ
ผลการจัดพิมพ์มีรูปเล่ม และได้จัดทำเรื่องอื่น
ออกมาอีกเมฆธรรม: ร่วมกับเพื่อนในธรรมที่ มีความ
สหายร่วมกัน ด้วยตาเมฆธรรมนิรมลสกุ ของ

คุณพรจิตร จีตวิมล มร.ชามกองกุนชรภมสวัสดิ์
 ชวระ: ที่เลือกมาเรื่อยเรื่อยจัดพิมพ์นี้ มาจากธรรม-
 มรณชาลาในโอกาสต่างๆ ซึ่งส่วนมากเป็นกรรมรณชา-
 ลาในกรรมที่สวน ในภพผลาจาก อีหวาระต่างๆกัน.

กองกุนชรภมสวัสดิ์ มีจุดมุ่งหมาย
 ที่สำคัญคือ กระจายเผยแพร่ธรรมเพื่อแบ่งปันธรรมะ
 แก่เพื่อมนุษย เพื่อการร่วมมือกันสร้างสวรรค์
 และจรรโลงสันติสุขอันบังเกิดในชาติ ทั้ง
 ในส่วนทาง ทางอนัตตวิ และ สังคมา ซึ่งผู้รัก
 มีศรัทธาและอนุโมทนาเมตตาอย่างยิ่งต่อคุณ-
 ุศลของรณและเพื่อหวังที่มีจิตศรัทธาดีดริเริ่ม
 ดำเนินการในเรื่องนี้ และโดยเฉพะ ต่อคุณ
 พรจิตร จีตวิมล มร.ชามกรรมการ ตลอดจน
 ทั้งกรรมการกองกุนชรภมสวัสดิ์ ทุกท่าน ที่ได้

สหัมมสังฆม และ ดำเนินทางกองพุทธธรรมด้วย
ตามมุ่งมั่น เพื่อเกิดพุทธธรรม ได้ สกิตตสัทธา
อยู่ ในจิตใจของเพื่อมนุษย

ในส่วนตัวนั้น มีความสำนึกถึง
ในพระคุณของพระธรรม อยู่ ในหือได้ยเกรลมาไกล
ตลอด จึงมีความเข้าใจว่า. มุทธลโลก
ยอมเปิดใจ รับแสงสว่าง แห่งพระธรรม มุทธล
หันอ่อนสมารถพลิกฟื้นชีวิต พหุองค์ความ
ทุกข ทั้งสู่ความอิมเอิมของวิเส และ มีความ
สูงส่งมเอมอิม จึงไม่ตามลุ่มล้ม ของความตกเพื่อ
แห่งการปฏิวัติ นั้น เมินแห่งนอก

จึงขออมพระคุณและ อหุโหมททต่อ
ทุกท่าน ที่ ได้มีส่วนช่วยเหลือ สหัมมสังฆม ได้ทาง
นำเพื่อธรรมทานนี้ เมินไม่ได้อาของกวงยัง

ทั้ง โดยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ และ ด้วย
การส่งเสริมให้ กำลังใจบำรุงขวัญ ในการท่งงาน
อันเข้มแข็ง และ มีผลดียิ่งขึ้น

ขอเดชะ อาภิสงสหัส จงแผ่เมตตา
อันทุกกษัตริย์ ได้ มี: สมเฒ่า ความอ่อนแอ ผนึก
มาท และ ความ สุข สวัสดิ์ ตลอดจน กษัตริย์
ผู้่อหทุกกษัตริย์ ที่ได้ เมตตาใจริมนแสงสว่างแห่ง
พระธรรม ด้วยความ มีพระศรัทธา และ ด้วย
ความเคารพในพระธรรม

ขอได้ พลาหุภาพแห่งพระบารมีของ
พระธรรมอันแผ่สาไกลนี้ จงได้คุ้มครองโลก
อัน เจริญอยู่ ด้วยพระธรรม และ คุ้มครองรักษา
อันผู้มี: พุทธิธรรม ได้ มีชีวิตที่สมบูรณ์ สุขุม
ด้วยความร่มเย็น และ: แผ่ความสุขสงบ จงทุกเมื่อเทอญ.

วิจิตรอน อิศานต์แก้ว

๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๗

คำนำ

เมื่อนึกย้อนหลังไปถึงชีวิตในวัยเด็ก เราก็มักจะระลึกถึงความสุขสนุกสนานที่เคยได้รับ และส่วนหนึ่งของความประทับใจที่ยังจำได้ไม่ลืมก็คือนิทาน นิยาย เรื่องเล่าต่างๆ ที่ผู้ใหญ่นำมาเล่าให้ฟัง ตัวละครบางตัวเป็นแบบอย่างที่เราใฝ่ฝัน บทสรุป “นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า...” เป็นคำสอนจริยธรรมที่ฝากแฝงมากับเนื้อเรื่องที่ตื่นเต้นเร้าใจ

มาถึงยุคปัจจุบัน ความสุขในลักษณะนี้กำลังเลื่อนหายไป เราได้ทอดทิ้งวิถีทางอันแยบคายของปู่ย่าตายาย ละเลยสื่อสัมพันธ์ที่ช่วยสร้างความรักความเข้าใจอันอบอุ่นในครอบครัว ปล่อยให้ชีวิตลูกหลานของเราให้ตกอยู่ในกระแสวัตถุนิยม

สิ่งดี ๆ เหล่านี้จะกลับคืนมา ถ้าเรารู้จักดู รู้จักมอง รู้จักใคร่ครวญ ให้เห็น “ธรรมะ” ที่มีอยู่ในสิ่งต่าง ๆ รอบตัว แม้ในนิยายเด็กที่ดูเหมือนไร้สาระ ไม่มีแก่นสาร แล้วปลุกฝังสิ่งเหล่านั้นให้ซึมซับเข้าไปในจิตใจของเด็กเสียแต่วันนี้

คณะผู้จัดพิมพ์

นิทานช่วยส่งเสริมจินตนาการของเด็ก

เรียนรัฐธรรมนูญจากนิยายเด็ก

ธรรมสวัสดิ์ ท่านผู้มีความสนใจในธรรม

หัวข้อที่เราจะพูดกันในวันนี้ เป็นเรื่องที่ดิฉันเชื่อว่า เราจะฟังกันด้วยความสบายใจทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ชื่อเรื่องที่ว่า **เรียนรัฐธรรมนูญจากนิยายเด็ก** นี้ มีคำที่น่าสนใจอยู่สองคำ คำแรกคือคำว่า “**ธรรมะ**” คำที่สองคือคำว่า “**นิยายเด็ก**” คำสองคำนี้ดูไม่น่าจะไปด้วยกันได้เลย

พอเอ่ยถึงคำว่า**ธรรมะ** ตามความเข้าใจของบุคคลทั่วไป ก็จะมีความรู้สึกว่า เรื่อง**ธรรมะ**นี้ เป็นเรื่องสูง เป็นเรื่องลึก เป็นเรื่องสำหรับผู้ใหญ่ คนแก่ หรือมิฉะนั้นก็เห็นว่าเป็นเรื่องครึๆ คนครึๆ จึงจะอยากสนใจ**ธรรมะ** หรืออย่างน้อยก็จะบอกว่า ยังไม่ถึงเวลาที่ฉันจะมาฟังเรื่อง**ธรรมะ** เพราะฉะนั้นอย่าพูดเลยเรื่องอย่างนี้

บรรยาย ณ วัดสวนแก้ว เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕

ทั้งๆ ที่เรื่องของธรรมะนี้ เป็นเรื่องของธรรมชาติ ที่เกี่ยวกับตัวเราทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน จะอยู่ที่บ้าน จะอยู่ที่วัด อยู่ที่ตลาด หรืออยู่ที่โรงหนัง จะอยู่ในสถานที่ใด เวลาใด เราก็นึกคำว่าธรรมะไปไม่พ้น ธรรมะอยู่ในตัวของเรตลอดเวลา เพียงแต่ว่าเราไม่มีเวลาที่จะได้ศึกษา หรือจะได้เอาใจใส่ในสิ่งที่เรียกว่า “ธรรมะ” เราจึงปล่อยให้คำว่า “ธรรมะ” นี้ผ่านเลยไป พอเอ่ยถึงธรรมะจึงมักจะรู้สึกว่ มันครี มันลึก มันกว้าง มันสุดเอี่ยม มันยังไม่ถึงเวลา ก็ขอให้ทุกท่านลองฟังดูว่า คำว่า “ธรรมะ นี้ เมื่อเราฟังแล้วมันเก่า มันไกล ตัวเราจริงหรือไม่

อีกคำหนึ่งก็คือคำว่า นิยายเด็ก นิยายเด็กเป็นเรื่องราวที่เขาเขียนหรือแต่งขึ้น แล้วก็เล่าสืบทอดกันมานมนาน เด็กๆ มักจะชอบฟัง สมัยที่ดิฉันยังเด็กๆ ก็จะได้ฟังนิยายเด็กจากคุณแม่ หรือปู่ย่าตายาย ผู้เฒ่าผู้แก่ ท่านก็จะเล่าให้ฟังด้วยปากต่อๆ กันมา แต่มาในระยะหลังๆ นี้ การเรียนการศึกษา การหนังสือเจริญขึ้น ก็มีผู้คิดเขียนเรื่องของเด็กๆ เรียกกันว่า วรรณกรรมเด็ก หรือหนังสือสำหรับเด็ก มีภาพประกอบมากมาย

เมื่อสมัยที่ดิฉันมาทำงานเกี่ยวกับเรื่องของ
บรรณารักษศาสตร์คือเรื่องของหนังสือใหม่ๆ นั้น
ในเมืองไทยยังหาหนังสือสำหรับเด็กได้น้อยมาก แต่บัดนี้
เป็นที่น่ายินดีที่เรามีหนังสือสำหรับเด็ก ที่เรียกว่าเป็น
นิยายสำหรับเด็กมากทีเดียวในตลาดหนังสือ แม้แต่
สำนักพิมพ์ก็ยิ่งกล้าที่จะตั้งสำนักพิมพ์ของตนขึ้นมา
แล้วบอกว่าเป็นสำนักพิมพ์สำหรับเด็ก นี่แสดงว่าความ
สนใจในเรื่องนิยายเด็กมีเพิ่มมากขึ้น

พอเอ่ยถึงคำว่า นิยายเด็ก ความรู้สึกของบุคคล
ทั่วไป เมื่อนึกถึงคำว่านิยายเด็กมีความรู้สึกอย่างไร

หลายๆ ท่านก็จะนึกว่า นิยายเด็กนะหรือ มันก็
หนังสือไม่มีสาระ ไม่มีแก่นสาร ฟังไปสนุกๆ บางที
ก็ฟังชาน บางทีก็เพื่อเจ้อ เด็กๆ ชอบเพราะเด็กไม่รู้
จักคิด ไม่มีสมอง ผู้ใหญ่บางท่านมองนิยายเด็กใน
ลักษณะนี้ เมื่อก่อนนี้มีมากแต่เดี๋ยวนี้อาจจะลดลง
เพราะท่านมีความเข้าใจ มีความสนใจในเรื่องของนิยาย
เด็กมากขึ้น หรือบางท่านมีความเข้าใจ มีทัศนคติดีขึ้น
หน่อย ก็จะบอกว่า นิยายเด็กนะรี ก็อ่านสนุกเหมือนกัน
แหละ อ่านพอเพลินๆ แต่จะไปเอาอะไรกับมันนักหนา

นิยายเด็กมันไม่มีอะไรหรอก เล่าไป อ่านไป พุดไป จบแล้วก็เท่านั้นเอง

ในวันนี้เราจะมาพุดกัน มาดูกันว่าจริงไหม นิยายเด็กที่มองดูเหมือนกับไม่มีสาระแก่นสาร แท้จริงแล้วมันมีอะไรอยู่ในนั้นบ้างหรือเปล่า

อันที่จริงในความรู้สึกของฉัน ก็อยากจะกล่าวว่า นิยายเด็กนั้นมีคุณค่าหลายอย่างในตัวของมันเอง คุณค่าอันหนึ่งที่มองเห็นง่าย ๆ ก็คือ เราน่าจะถือว่า นิยายเด็กเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกเล็กๆ ได้อย่างดีที่สุด คุณตาคุณยาย ปู่ย่ากับหลาน ๆ ก็ดีที่สุด

ทำไมถึงว่าดีที่สุด ก็เพราะว่า เมื่อเวลาที่คุณพ่อคุณแม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณแม่จะพาลูกเล็กๆ เข้านอนถึงเวลานอนแล้ว สองทุ่มหรือว่าสองทุ่มครึ่ง หรืออย่างมากแค่สามทุ่ม คุณแม่ก็จะเดินตามลูกเล็กๆ เข้าห้อง โดยมีนิยายเด็กอยู่ในใจหรือจะถือเป็นรูปเล่มไปก็ตามไปเล่าไปอ่านให้ลูกฟัง ลูกรักก็กำลังเอนกายนอนอย่างสบายใจ จิตใจสงบพร้อมที่จะฟังอะไรเพลินๆ จากคุณแม่ คุณแม่ก็จะตั้งใจเล่าให้ลูกฟังอย่างสนุกสนาน

ผลิตเพลิน และเพื่อเป็นการกล่อมให้ลูกหลับด้วย
ในขณะที่เดียวกันก็มีการซ่อนสิ่งที่คุณแม่อยากจะบอกลูก
ให้ลูกรับสิ่งที่มีคุณค่าเอาไว้ในใจ โดยไม่ต้องบอก
ต้องสอนกันตรงๆ แต่ด้วยความรัก ด้วยน้ำเสียงที่
อ่อนโยนซาบซึ้ง สิ่งเหล่านั้นก็จะถ่ายทอดซึมซับ
เข้าไปในจิตใจของลูกทีละน้อยๆ

ฉะนั้น ดิฉันจึงอยากจะย้ำว่า นิยายเด็ก หรือจะ
เรียกว่าหนังสือสำหรับเด็ก วรรณกรรมสำหรับเด็ก
หรือนิทานสำหรับเด็กก็ตาม เป็นสื่อสัมพันธ์อันดียิ่ง
ที่จะเชื่อมความสัมพันธ์แน่นแฟ้น กลมเกลียว
ความเข้าใจกันระหว่างพ่อแม่กับลูก ให้ใกล้ชิดกันได้
อย่างดีที่สุด

อันที่จริงชั่วโมงก่อนนอนเป็นชั่วโมงนิทานของ
เด็กๆ ซึ่งเด็กนั้นรอคอยด้วยความตั้งใจและใฝ่ฝันหา
แต่เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งที่ปัจจุบันนี้สื่อสัมพันธ์
อันน่ารักน่าเอ็นดู ที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ เยื่อใยมิตร
ระหว่างคุณแม่คุณพ่อกับลูกๆ ได้ค่อยๆ หายไป เพราะ
ถูกสิ่งหนึ่งเข้ามาแทนที่ สิ่งนั้นก็คือ “รายการทีวี”

อาจเป็นเพราะเหตุว่าคุณแม่หรือคุณพ่อมีกิจการ
ในตอนกลางวันมาก ทำงานเหน็ดเหนื่อย ไม่มีเวลา
ที่จะมาจู้จี้ มาเล่าอะไรให้ลูกๆ ฟัง ก็เลยถือโอกาสให้เจ้า
สิ่งที่ไม่ไม่มีชีวิตนี้มาช่วยสอนแทน น่าเสียดายไหม
เด็กๆ พอกลับจากโรงเรียน คุณพ่อคุณแม่บางท่านก็
ตามใจ ถึงกับอนุญาตให้นำขามข้าวมานั่งรับประทาน
ตรงหน้าจอทีวี ดูไป นอนไป เล่นไป กินไป

เสร็จแล้วสิ่งที่คุณแม่ได้รับคืออะไร คือความโล่ง
ใจเบาใจจากลูก มีคนอื่นมาช่วยเลี้ยงแทน คนอื่นที่มา
เลี้ยงแทนก็คือจอสีเหลี่ยม เจ้าจอสีเหลี่ยมเหล่านี้มันมี
ชีวิตใหม่ มีความรู้สึกใหม่ มันมีอะไรที่อ่อนโยนนุ่มนวล
อันแสดงถึงความรักความไมตรีที่จะสื่อจากใจของพ่อ
แม่ไปสู่ลูกบ้างไหม

นอกจากนั้นเราก็คงทราบคืออยู่ว่า รายการที่ส่งมา
ทางทีวีนั้น น้อยรายการนักที่จะเป็นรายการที่สร้างสรรค์
มีเหมือนกันไม่ใช่ไม่มีเลย แต่มีไม่พอที่จะช่วยสร้างสรรค์
จิตใจ ลักษณะนิสัยใจคอเด็ก ให้มีความเจริญเติบโต
ด้วยความมกงามอันแท้จริง ความมกงามนั้นก็คือ

เติบโตขึ้นด้วยคุณลักษณะนิสัยอันจะสามารถช่วยตัวเอง
ได้ และนอกจากจะช่วยตัวเองได้แล้ว ก็ยังจะเป็นผู้
สร้างสรรค์สิ่งที่จะเกิดประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่นด้วย
นี่จึงน่าเสียดายอย่างยิ่ง ที่ปล่อยให้รายการต่างๆ ทาง
โทรทัศน์เข้ามาแย่งความสัมพันธ์อันอบอุ่นระหว่าง
พ่อแม่กับลูกไป

ในชั่วโมงของนิทานระหว่างพ่อแม่กับลูกนั้น ดิฉัน
เชื่อแน่ว่าเป็นชั่วโมงของการสร้างความเข้าใจระหว่าง
พ่อแม่กับลูก ถ้าลูกจะมีอะไรน้อยใจคุณพ่อคุณแม่ใน
วันนั้น ชั่วโมงนี้จะเป็นชั่วโมงที่จะได้ต่อว่า ออดอ้อน
อ้อเซาะ หรือว่าเงางอนนิดๆ หน่อยๆ กับคุณพ่อ
คุณแม่ แล้วก็เป็นโอกาสที่คุณพ่อคุณแม่จะได้ชี้แจง
จะได้บอกลูก จะได้กอดลูกอย่างอบอุ่น แล้วบอกว่า
เรื่องมันเป็นเพราะอย่างนั้นอย่างนี้ ลูกก็จะเกิดความ
เข้าใจ แล้วก็ยังมีความมั่นใจในความรักของคุณพ่อ
คุณแม่อยู่ นอกจากนี้ก็ยังเป็นชั่วโมงที่จะได้อบรมบ่ม
คุณธรรม ตามที่คุณพ่อคุณแม่ต้องการที่จะให้ลูกรัก
เติบโตเป็นบุคคลเช่นไร หรือต้องการจะเพาะนิสัยที่
น่าพึงปรารถนา ก็จะได้ใช้เวลานี้เป็นชั่วโมงอันมีค่า

นี่ก็เป็นการเกริ่นว่า ธรรมะกับนิยายเด็กมีความสัมพันธ์กันได้อย่างไร และจะให้อะไรกับชีวิตของเด็ก และชีวิตของคุณพ่อคุณแม่ได้บ้าง

จะขอเล่านิทานหรือนิยายเด็กสั้น ๆ สักเรื่องหนึ่ง นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องเก่า ดิฉันอ่านและฟังมาสัก ๓๐ กว่าปีมาแล้ว แต่ก็ยังไม่ล้าสมัย ชื่อเรื่องว่า แมวล้าน ๆ ตัว เรื่องก็มีว่า

ตาแก่ยายแก่คู่หนึ่งเป็นสามีภรรยาอยู่กันมานาน จะมีลูกหลานอย่างไรหรือไม่ก็ได้บอก แต่ลงท้ายก็คือว่าอยู่กันสองคนตายาย ก็คงอยู่กันมานานจนหมดเรื่องจะคุยกันก็ว่าได้ เพราะคุยกันมาหลายสิบปีแล้ว จนไม่รู้จะคุยอะไรกันอีก ทั้ง ๆ ที่ยายก็มีตาเป็นเพื่อน ตาก็มียายเป็นเพื่อน แต่ยายก็ยังเกิดรู้สึกเหงา จึงบอกว่า “นม ! ตา เหนงจริง ไปหาอะไรมาเลี้ยงงสักหน่อยสิ”

แล้วยายก็เจาะจงว่าไปหาแมวมาเลี้ยงก็แล้วกัน เพราะแมวมันเป็นสัตว์ที่ไม่ยุ่งยากมาก และมันชอบ

เคล้าเคลีย เพราะยายเหงา คนเหงาก็ต้องชอบให้ใคร
มาเคล้าเคลียอยู่ใกล้ๆ ประจบประแจงนิดหน่อย เจ้าแมว
เหมียวนี่มันประจบเก่ง ตาก็เลยจัดแจงออกจากบ้าน
เพื่อไปมองหาแมวตามที่ยายสั่ง ก่อนจะออกจากบ้าน
ยายก็ย้ำอีกว่า “ไปหาแมวสวยๆ นะตา ไปเลือกเอา
ตัวสวยๆ มาให้สักตัวหนึ่ง”

ตาก็ออกเดินทางไป เพื่อจะได้ไปหาแมวสวยๆ
สักตัว เดินไปเรื่อยๆ เป็นระยะทางไกลพอสมควร ก็ไป
พบแมวเข้า แต่ว่าแมวนั้นมันไม่ได้อยู่ตัวเดียว มันอยู่
รวมกันฝูงใหญ่ พอตาโผล่เข้าไปก็มองไม่ออกว่าตัวไหน
สวย ลานตาไปหมด แล้วก็นับไม่ถ้วนว่ามีสักเท่าใด
แมวฝูงนั้นมันฝูงใหญ่จริงๆ ตามองดู ตัวนั้นก็สวย
ตัวนี้ก็สวย ในภาพประกอบเขาเขียนเป็นรูปตาอุ่มแมว
ไว้ในวงแขนเต็มไปหมดไม่รู้กี่ตัว ในใจนั้นยังเลือก
ไม่ได้ว่าเจ้าตัวไหนสวยที่สุด ตาคงคิดว่าจะเอาไปให้
ยายเลือกอีกทีก็ได้

ตาก็เดินทางกลับ แต่เจ้าแมวฝูงนั้นมันไม่ยอม
ทิ้งตา พวกมันเดินตามมาด้วยเป็นขบวนใหญ่ ตาจะ

เดินไปทางไหน มันก็เดินตามไปเป็นฝูงมहीमा มองดูแล้ว
คงเป็นร้อยเป็นพัน เป็นแสนเป็นล้านตัว เขาจึงตั้งชื่อ
เรื่องราว แมวล้านๆ ตัว ตากีบอกว่า “อย่าตามมา เรา
เลี้ยงไม่ไหวหรอก กลับไป” เจ้าแมวฝูงนั้นก็ไมยอมเชื่อ
ยังคงเดินตามมาหมดทั้งฝูง

พอผ่านหนองน้ำแห่งหนึ่งเป็นบึงใหญ่ แมวพวก
นั้นก็ร้องว่า “นิวน้ำๆ” ตากีบอกว่า “นั่นโง่: บึงใหญ่
ไปกินกันสิ” เจ้าแมวฝูงนั้นก็วิ่งกรูกันไป ถึงหนองน้ำ
ต่างตัวต่างลงไปดื่ม น้ำ ตัวละอีกเท่านั้น ตัวละอีกเดียว
น้ำแห้งเกลี้ยงหมด เกลี้ยงบึงใหญ่นั้นเลย ลองคาดคะเน
เอาเองว่า แมวฝูงนั้นจะมีจำนวนมากมายมหาศาล
แค่ไหน

ตากีเดินต่อไปอีก ไปถึงทุ่งหญ้ากว้างใหญ่แห่งหนึ่ง
เจ้าแมวพวกนั้นก็ร้องอีกว่า “ตา นิวๆ” ตากีบอกว่า
“ก็นั่นโง่: ทุ่งหญ้านั่น ไปกินกันสิ” มันก็วิ่งกรูกันไป
ในเรื่องเขาบอกว่า ตัวละคำเท่านั้น คำเดียวหญ้าเหี้ยน
เหี้ยนไปหมดทั้งทุ่งนั้นเลย ก็แสดงว่ามันมีจำนวน
มหาศาลจริงๆ

ตาก็เดินต่อไป และเราก็คงนึกเอาได้ว่า ในใจ
ของตาดอนนี้ซักจะไม่ค่อยสบายใจเสียแล้ว “นม! ดูนี
น้ำหนอนหนึ่งมันก็ดื่มตัวละ: อักเกลี้ยงงหนอนหนึ่งนมด
กุงนัญก็ทั้งกุงออกในนโต มันก็กินตัวละ: ดำเด็งวเกลี้ยงงนมด
เลงอักเหมือนกัน เมื่อไปถึงบ้านเรา บ้านเล็กนิดเด็งวจะ: ทำ
กัไหน” แต่ตาก็หมดบัญญัติที่จะไล่มันกลับไป จึงพากัน
เดินต่อไปจนถึงบ้าน

พอถึงบ้านตาก็วางแมวที่อุ้มมาไว้นอกบ้าน บอก
ให้เจ้าแมวฝูงนั้นหยุดรออยู่ก่อน แล้วก็เข้าไปบอกยาย
ที่อยู่ในบ้านว่า “งาง มาแล้วละ: นนม! แมวเงอะ:
เหลือนเกิน เลือกไม่ดูกว่าตัวไหนสงว งางไปดูเองสิ”

ยายเปิดประตูบ้านออกมา “โอโฮ! มากมาย
ก่างกอง เลือกไม่ดูจนรอกตา เอามาทำไมนะ: ตั้งเงอะ: แง:
อง่างนี้ แล้วเราจะทำงังใจกับมัน แมวตั้งฝูงใหญ่”

ตาก็บอกว่า “ก็เลือกเอาสิงาง ตัวไหนสงวก็
เลือกเอา”

ยายรู้สึกกลัวฝูงแมวที่มากันเป็นกองทัพอย่างนั้น
“ไม่เอาละ: ตาเลือกมาก็แล้วกัน ตัวไหนสงวก็เอามา
ตัวหนึ่ง”

แทนที่ตาจะเลือก กลับร้องถามว่า “ไหน แมว
ตัวไหนสวย”

ทุกตัวมันก็ร้องว่า “ฉันสวยๆ ฉันสวยที่สุดจ้ะ”
เสียงเมี้ยวมาวเกี่ยวกั๊วกันใหญ่ ว่าฉันนี่แหละสวยที่สุด
ตาก็ไม่รู้จะตัดสินใจเลือกตัวไหน

ทีแรกมันก็พากันร้องเมี้ยวๆ เสียงน่าเอ็นดู
แต่ตาก็ไม่เลือกสักที มันกลัวไม่ได้ตำแหน่งแมวสวย
เสียงร้องเมี้ยวๆ เบาๆ ที่ฟังนุ่มนวลดี ก็กลายเป็นเสียง
ขู่เกรี้ยวกราด แสดงอาการโกรธเหมือนเวลาที่มันกัดกัน
เพราะต่างก็ต้องการจะแย่งตำแหน่งแมวสวย ในที่สุดมัน
ก็เลยฟู่ฟ่า เพี้ยวฟ้าว โดดเข้ากัดกันเป็นการใหญ่

ตาที่คอยแมวสวยก็เลยไม่รู้จะอย่างไร ยายก็
เหมือนกันตัวสั้นด้วยความกลัว สองคนตายายก็เลย
เข้าบ้านปิดประตู นั่งตัวสั้นอยู่ในบ้าน เพราะเสียงเจ้าแมว
ฝูงมเหิมที่น่าจะเป็นล้านๆ ตัว มันกัดกันนั้น คงจะต้อง
สนั่นหวั่นไหวเหลือประมาณ ถ้ามันไม่หยุดกัดกันจะทำ
อย่างไร

มันกัดกันอยู่พักใหญ่ เสียงก็ค่อยๆ เงียบลง จนในที่สุดก็เงียบสนิท ไม่ได้ยินเสียงอะไรอีก ตาก็ค่อยๆ แหม่ประตูออกมาดูว่ามันเป็นอย่างไรกันบ้าง เกิดอะไรขึ้นเอ๊ะ! มันหายไปไหนกันหมด ยายก็ค่อยเปิดประตูองตามออกมายืนดูอยู่ด้วยกัน น่าอัศจรรย์! แมวหายไปไหนหมด ไม่เหลือสักตัวเดียว เมื่อกี้มันกัดกันปานฟ้าจะถล่มทลาย ตอนนี้มันหายไปไหนหมด ไม่เหลือเลยสักตัว

ตายายจึงออกเดินสำรวจดูรอบๆ บริเวณ ไม่เห็นมีแมวเลยสักตัวก็ประหลาดใจ พร้อมกับโล่งใจที่เจ้าแมวฝูงมหีมามันหายไปเสียได้ แต่ในขณะเดียวกันก็รู้สึกเสียดายนิดๆ ที่ไม่ได้แมวไว้เลี้ยงอย่างที่ตั้งใจ

ขณะกำลังรำพึงรำพัน ก็ได้ยินเสียงเหมียวๆ เบาๆ อยู่ในพุ่มไม้ ยายก็ว่า “เอ! เสียงลูกแมวมันร้องอยู่ในไหน” พยายามสอดสายสายตาค้นหา ในที่สุดก็เห็นเจ้าลูกแมวตัวหนึ่งซ่อนตัวอยู่ใต้พุ่มไม้ทึบ ยายก็แหวกพุ่มไม้อุ้มมันออกมาแล้วถามว่า “อ้าว! ทำไมแกไม่ไปกัดกับพวกตัวงล่: มาอยู่ที่นี่ตัวเดียว”

เจ้าลูกแมวตอบว่า “ก็ฉันรู้ว่าฉันไม่สวยนี่ ตามตามว่าใครสวย ฉันรู้ตัวว่าไม่ใช่แมวสวยก็เลยไม่ตอบ แอบอึ้งเงิบๆ เลยไม่มีใครมาทักฉัน เหลือรอดอึ้งตัวเดี๋ยวนี”

ยายก็ดีใจ พิศดูเจ้าลูกแมว ก็เห็นว่ามันไม่สวยจริงๆ เพราะมันแสนจะขี้เหร่ ผอมกะหร่อง หน้าตา ดูไม่ได้เลย ขนก็ดูแห้งๆ ไม่สวยงาม แต่ก็เอาเถอะ ถึงมันจะไม่สวย เวลานี้ก็เหลือมันอยู่ตัวเดียวแล้ว

ยายก็อุ้มเจ้าลูกแมวขี้เหร่ตัวนั้นเข้าบ้าน เอามันไปอาบน้ำอาบทำให้สะอาด พอเช็ดตัวแล้วก็แปรงขนให้มันอีก เจ้าแมวตัวนั้นก็ดูหน้าตาดีขึ้น จากนั้นยายก็เอานมใส่ชามให้มันกิน เขาแสดงภาพเจ้าลูกแมวเริ่มกินนมที่ยายเอาใส่ชามให้ชามแรกอย่างตะกรุมตะกรามไม่เหลือเลยสักหยด ต่อไปก็ชามที่สอง ชามที่สาม แล้วมันก็กินนมกินข้าวอย่างนี้ทุกวัน จากลูกแมวโกโรโกโส มันก็ค่อยๆ อ้วนพีขึ้นทีละน้อย ขนปุยนุ่มนุ่มเป็นมันหน้าดู แล้วมันก็ช่างประจบเคล้าเคลียเหมือนอย่างที่ยายต้องการ ยายก็รู้สึกมีความสุขขึ้น ทุกวันหลังจากเสร็จงานบ้าน ยายก็อยู่กับเจ้าลูกแมวน่ารักที่มาเคล้าเคลียอยู่

เรื่องนี้ก็จบลงด้วยความสุข อย่างที่เรียกว่า happy ending เพราะว่ายายก็หายเหงา มีเจ้าลูกแมว เป็นเพื่อน ลูกแมวขี้เหร่นั้นก็ได้มีที่อยู่อาศัย มีผู้เลี้ยงดู มันด้วยความรักความเมตตา

มีธรรมะอะไรอยู่ในนี้บ้าง เรียนรู้ธรรมะอะไรจาก นิยายเด็กเรื่องนี้บ้าง

ก่อนอื่นขอให้พิจารณาถึงคุณภาพของหนังสือเล่มนี้ก่อน ถ้าเราจะดูว่า หนังสือเล่มนี้เหมาะกับเด็กเล็กๆ ที่จะฟังหรืออ่านนิยายเรื่องนี้ไหม ก็บอกได้ว่าส่วนมาก เด็กจะชอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กผู้หญิงจะชอบเรื่องนี้ มาก ผู้เขียนเรื่องและผู้เขียนภาพได้สนองความต้องการ ของเด็ก

ความต้องการและความสนใจของเด็กคืออะไร

เด็กเล็กอ่านหนังสือหรือฟังนิทานฟังนิยาย ข้อแรกที่เด็กต้องการคือความสนุก เรื่องนี้สนุกเพราะว่า

มันมีความแปลก ความมหัศจรรย์ โอ้โฮ! มันเป็นไปได้
หรือนะ แมวมันไปกินน้ำในหนอง ตัวละอีกเดียวน้ำแห่ง
หมด พอไปกินหญ้าตัวละคำหญ้าก็หมดทุ่ง ธรรมดา
ไม่เคยได้ยินว่าแมวกินหญ้า กินแต่ข้าว กินนมกินปลา
นี่แมวกินหญ้าหมดทุ่ง แปลกดี เด็กรู้สึกสนุกเพราะว่า
เขาสามารถจะเข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้นง่าย ๆ อย่างผิวเผิน
ตามความเข้าใจของเขา แล้วนอกจากนั้นเขาก็จะรู้สึก
ว่า เออ! พอแมวมันไม่ชอบกัน มันแย่งกัน มันก็กัดกัน
เหมือนคนเหมือนกันนะ แต่ทำไมมันกัดกันแล้วก็หายไป
ไปหมด แปลกดีไม่เคยพบ

พูดได้ว่าในแง่คุณภาพของหนังสือนี้ หนังสือ
อย่างนี้สนองความต้องการของเด็ก เนื้อเรื่องสนอง
ความต้องการของเด็กเพราะไม่มีเรื่องราวซับซ้อน
มากมาย สนุก ฟังง่าย และที่เด็กชอบมากก็คือว่า
มันลงเอยอย่างสมปรารถนา หนังสือสำหรับเด็กเล็ก ๆ
มักไม่จบเรื่องด้วยความผิดหวัง ซึ่งจะทำให้เกิดความ
รู้สึกขมขื่นเจ็บปวดในใจ เพราะจิตใจของเด็กเล็ก ๆ
อ่อนโยน ละเอียดย่อน ประณีตละมุนละไมมาก ไม่ควร
มีอะไรที่จะทำร้ายจิตใจให้เจ็บปวด

ฉะนั้น เราจะสังเกตได้ว่า หนังสือสำหรับเด็กเล็ก ๆ มักจะจบลงด้วยความสุข นี่ก็ลงเอยด้วยความสมปรารถนา ทั้งของยายที่เหงาและทั้งของลูกแม่วีหระตัวนั้น นอกจากนี้ภาพประกอบที่เขาเขียนในเรื่อง เผอิญทุกท่านไม่มีโอกาสจะได้ดูภาพนั้น แต่ดิฉันได้ดูก็จำได้ทีเดียวว่า ภาพเขียนนั้นชัดเจน แจ่มแจ้ง ดูง่าย แล้วก็ มีศิลปะแห่งการเขียนด้วยความเรียบง่าย จึงเป็นภาพที่ชวนให้เด็กดูเองก็ได้ แม้เด็กจะอ่านหนังสือไม่ออก เพียงแต่มองดูภาพนั้นไปก็สามารถจะติดตามเรื่อง หรือว่าแต่งเรื่องเองได้

นอกจากนี้หนังสือเรื่องนี้ยังส่งเสริมจินตนาการของเด็ก เด็กเล็ก ๆ ชอบมีจินตนาการ ท่านที่มีลูกหลานเล็ก ๆ คงนึกออก เขาจะชอบพูดอะไรที่เกินความจริง มักจะเพ้อเจ้อเกินกว่าความเป็นจริง หนังสือเรื่องนี้ช่วยส่งเสริมให้เด็กเกิดจินตนาการที่จะคิดแต่งเรื่องราวต่อได้เอง ถ้อยคำที่ใช้ในหนังสือก็เป็นคำง่าย ๆ ประโยคสั้น ๆ ที่เด็กสามารถจะเข้าใจเองได้ เมื่อพิจารณาในแง่คุณภาพของหนังสือหรือศิลปะของการเขียน ต้องยกย่องว่าผู้เขียนเขียนได้ดีทีเดียว

ทีนี้ข้อคิดเมื่อเราฟังจบแล้ว มาดูกันว่าจะมีข้อคิด
อย่างไรบ้าง ที่อาจจะช่วยกันคิดต่อได้ ทำไมแมวมัน
มากนักตั้งล้านๆ ตัว ไม่น่าเชื่อ เด็กก็อาจจะถามผู้เล่า
ว่าทำไมแมวมันถึงมากนัก แล้วมันหายไปไหนหมด
กัดกันจนตายแล้วมันหายไปไหนหมด ไม่เหลือเศษเนื้อ
เศษหนัง เศษกระดูกอะไรติดดินอยู่บ้างเลย ถ้าผู้ใหญ่
บอกว่า นี่แหละมันแย่งกัน กัดกัน แล้วก็กินกันไป
จนหมด จนไม่เหลือเหลือเลยสักตัว เด็กก็จะเชื่อ เพราะ
เด็กชอบอะไรๆ ที่เหลือเชื่ออยู่แล้ว ส่วนผู้ใหญ่ก็ต้อง
ใช้วิจารณญาณใคร่ครวญกันต่อไป

ทำไมแมวทั้งฝูงถึงต้องมากัดกันตาย เพราะอะไร
ใครเป็นต้นเหตุ ก็ตานั่นแหละตัวต้นเหตุสำคัญ เป็นคน
ตัดสินใจแต่ไม่ยอมตัดสินใจ นี่แหละเห็นใหม่ว่าเป็นถึง
คุณตานะ ยังไม่ยอมตัดสินใจ ยังไม่รู้ว่าการตัดสินใจ
ที่ถูกต้องในตอนนี ในเรื่องนี้ กรณีนี้ ควรจะตัดสินใจ
อย่างไร ตาไม่ตัดสินใจตั้งแต่แรกเริ่มเมื่อไปพบแมว
ทั้งฝูง ถ้าตัดสินใจอุ้มมาเพียงตัวเดียว ก็หมดปัญหา
แมวก็น่าไม่ต้องมากัดกันตายจนหมด ตัวก็ไม่ต้องไปนั่ง
อกสันขวัญหายด้วยความกลัว

ทำไมตาจึงไม่กล้าตัดสินใจ ในทางธรรมเรียกว่า บุคคลเช่นนี้กำลังตกอยู่ในอาการของวิจิจจณา อันเป็น นิรวรณ์ตัวหนึ่งซึ่งเป็นอุปสรรคขวางกั้น ทำให้คนเราทำ สิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่สำเร็จ นิรวรณ์คืออุปสรรคขวางกั้นการ กระทำความดีงามทุกอย่างทุกชนิด จะทำมาค้าขาย จะเล่าเรียนหนังสือ จะทำการงาน โครงการอะไรก็ตาม หากมีความลังเลสงสัย ไม่แน่ใจอยู่ตลอดเวลา ก็จะไม่สามารถบรรลุความสำเร็จได้

ถ้าเด็กผู้ฟังโตขึ้นมาอีกหน่อย สัก ๓-๔ ขวบ หรือ ๕ ขวบ เราก็จะชวนคุยต่อไป ให้เด็กได้รู้ว่าสิ่งที่ทำให้เกิด ปัญหาแก่ชีวิตนี้ มันเกิดจากอะไร

เมื่อถึงเวลาที่จะตัดสินใจ ต้องรู้จักตัดสินใจ ถ้า เราตัดสินใจไม่ได้ ต้องดูว่าเพราะอะไร เพราะความรู้เรา ไม่พอ ประสบการณ์เราไม่พอในเรื่องนั้น หนทางที่ถูกต้อง ควรทำคืออย่างไร ก็ไขว่คว้าหาสิ ความรู้ไม่พอก็ศึกษา สนใจใต้อถามผู้รู้ ประสบการณ์ไม่พอก็ฝึกฝน

อีกประการหนึ่งต้องรู้จักตัวเอง ว่าตัวเราแค่นี้ เป็นอย่างไร เจ้าลูกแมวขี้เหร่มันรู้ตัวมันเองว่ามันไม่สวย ก็เลยไม่ต้องไปประกวดประชัน ไม่ต้องไปประชันขันแข่ง

ก็เลยอยู่โดยปลอดภัย ไม่มีใครคิดฉ้อฉลหรือเบียดเบียน มาลากตัวไปกัดเสียด้วย มันก็เลยรอดชีวิตอยู่ได้

เพียงแค่นี้เด็กก็ได้ข้อคิด ถ้าหากเราไม่หลงตัวเวลาที่เราจะทำอะไร ให้เราจริงจัง ดูจริงจัง แล้วพยายามที่จะทำใจไม่เข้าข้างตัวเอง เท่านั้นแหละเราก็ทำอะไรได้เรียบร้อยและปลอดภัย

สำหรับผู้ใหญ่เราจะได้ข้อคิดอะไรบ้าง ถ้าผู้ใหญ่ไม่เพียงแต่อ่านตัวหนังสือตามเนื้อเรื่อง แน่นนอนที่สุดข้อแรกผู้ใหญ่คงจะได้ข้อคิดที่ว่า ถ้าประชากรล้นโลก ล้นบ้านล้นเมือง ผลมันจะเป็นอย่างไร ในขณะนี้มองเห็นหรือยัง ออกจากบ้านด้วยความสุขสบายหรือไม่ กว่าจะมาถึงวัดสวนแก้ว ลำบากเหน็ดเหนื่อย ก็เพราะคนมากขึ้น รถมากขึ้น ถนนน้อยลง เมื่อประชากรล้นโลก ผลก็คือความแอ่งแอ่งเบียดเบียดกัน แอ่งกันกิน แอ่งกันใช้ แอ่งกันอยู่ แอ่งอากาศที่ธรรมชาติให้ แอ่งกันหายใจ แอ่งกันทุกอย่าง ในน้ำก็แอ่ง บนบกก็แอ่ง ในอากาศก็แอ่ง ทุกวันนี้มีที่ไหนบ้างที่ไม่แอ่งกัน

เพราะฉะนั้นผู้ใหญ่น่าจะได้สังวรสำเหนียกไว้ในใจ
ว่า ถ้าประชากรล้นโลกล้นบ้านล้นเมืองขึ้นมา ผลมันจะ
เป็นอย่างไรนะ แล้วเราจะแก้ไขอย่างไร แล้วทำไมถึงต้อง
เบียดเบียนกันด้วย ทำไมถึงต้องแย่งกันกินแย่งกันใช้
แย่งกันไม่ได้หรือ มองเห็นคำตอบไหม

ประชากรจะมากขึ้นหรือไม่ก็ตาม สิ่งที่เป็น
ปัญหาอยู่ตลอดเวลาคือความเห็นแก่ตัว แย่งกันกิน
แย่งกันใช้ แย่งกันอยู่ไม่ได้ แย่งกันหายใจไม่ได้
เพราะความเห็นแก่ตัว กลัวว่าคนอื่นจะได้มากกว่า
กลัวเราจะไม่พอ ลูกหลาน พี่น้อง เพื่อนฝูงเราจะไม่พอ
ของเราจะไม่พอ ของคนอื่นเขาจะขาดแคลนไม่พอ
ข้างหัวมัน เราจึงมีการแย่งกันเบียดเบียนกัน

สิ่งที่แก้ไขได้ ก็ต้องแก้ไขด้วยการส่งเสริม
ชักชวน จูงใจ ให้มนุษย์เรามีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน
มากขึ้น มีเมตตากรุณาที่แท้จริง เมืองไทยเป็นเมือง
พุทธ อย่างที่เขาว่าคนไทยจริงใจ คนไทยมีเมตตากรุณา
ชอบช่วยเหลือคนอื่น แต่พอถึงเวลาที่จะช่วยเหลือกัน
จริงๆ อย่างชนิดที่เรียกว่าเข้าด้ายเข้าเข็มหรือหน้าสีว
หน้าขวาน ส่วนใหญ่ต้องนึกถึงตัวเราเองก่อน

นี่เพราะเรายังไม่ได้ฝึก ยังไม่ได้ทดสอบวิธีการที่
เราจะช่วยผู้อื่น ถ้าเราฝึกทดสอบอยู่เสมอ เมื่อถึงเวลา
คับขัน ก็จะสามารถสละความต้องการของตัวเอง เพื่อ
แบ่งปันเอื้อเฟื้อเจือจานแก่ผู้อื่นได้ ฉะนั้น ถ้าเราฝึกฝน
ให้เกิดการลดละความเห็นแก่ตัว เพิ่มความมีน้ำใจให้
มากขึ้น ถึงประชากรจะล้นโลก เราก็คจะรู้จักว่าเราจะ
จำกัดชีวิตนี้ให้อยู่ในความพอดีได้อย่างไร นี่เป็นข้อคิด
ง่าย ๆ สำหรับผู้ใหญ่

ข้อคิดต่อไปก็คือว่า ทำไมคนแก่จึงต้องเหงาด้วย
ก็มีท่านที่เป็นผู้ใหญ่อยู่ในที่นี้ บางท่านอาจจะยังไม่ยอม
เรียกตัวเองว่าคนแก่ บางท่านก็อาจจะยอมว่า เออ!
เราแก่แล้ว โปรดลองถามใจท่านเองว่า เหงาบ้างไหม
เอาเป็นว่าพออายุใกล้จะเกษียณละก็ เหงาล่วงหน้า
ไว้ก่อนแล้ว เพราะเริ่มไม่มีเก้าอี้จะนั่ง เก้าอี้ที่บ้านนะ
เยอะแยะไป แต่มันไม่เหมือนเก้าอี้ตัวที่เคยนั่งที่ทำงาน
ตัวนั้นมันน่านั่ง นั่งแล้วมันมั่นคง เพราะมันมีตำแหน่ง
มีอำนาจ มีบริวาร ที่จะทำให้ซื่ออะไรเป็นอะไรก็ได้
เพราะฉะนั้นพอใกล้จะเกษียณ ผู้ชราโดยมากมักจะเหงา
ไว้ล่วงหน้า

ท่านอาจจะถามว่า ก็นี่แม่กำลังเล่าให้ลูกเล็กๆ ฟัง แม่ก็ยังสามารถ ทำไมจึงต้องพูดถึงคนแก่ ก็อย่าลืมว่าที่บ้านเราคนไทย แม่ก็ต้องมีแม่คือคุณยาย แล้วบางบ้านอาจจะมีคุณทวด คุณตา คุณปู่ คุณย่า เพราะฉะนั้นแม่คุณแม่อีกสาวคุณพ่ออีกหนุ่ม แต่ก็คุ้นกับผู้เฒ่าผู้แก่ เพราะเหตุว่าชีวิตครอบครัวของคนไทยเรา มักจะอยู่รวมกันเป็นครอบครัวใหญ่ มันมีความอบอุ่นตรงนี้

แต่ในความรักความอาทรต่อกัน บางทีผู้เยาว์เด็กหนุ่มๆ สาวๆ ก็ต้องอดทนหน่อย อดทนต่อความเอาใจใส่มากๆ ของคุณปู่คุณย่า คุณตาคุณยาย ที่จะคอยเปิดประตูดูว่า หลานกลับบ้านหรือยัง ทำไมถึงยังไม่กลับไปบ้านใคร คบใครเป็นเพื่อน ทำไมถึงทำอะไรไม่เป็นเวลานอนไม่เป็นเวลา กินไม่เป็นเวลา ก็ต้องอดทนนิดหน่อย แล้วถ้าจะนึกดูว่า ทำไมท่านถึงเป็นห่วงเรามาก ด้วยความรักนั้นอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งก็คือ ท่านอยากจะมีส่วนหลานอยู่ใกล้ๆ นั่นก็เพราะความเหงา

ทำไมคนแก่จึงต้องเหงาด้วย นี่เป็นคำถามที่ควรถามตัวเองใหม่ อยากจะลองถามท่านทั้งหลายที่นั่นอยู่

ในที่นี้ ว่าควรถามตัวเองใหม่ แม้ว่าเราจะยังไม่แก้ก็ตาม
เถอะ ถามเอาไว้เสียใหม่ เป็นกำไรหรือขาดทุน
ถึงบางท่านยังไม่ได้เข้าสู่วัยชรา ยังหนุ่มยังสาวยังกระชุ่ม
กระชวยอยู่ แต่อาจจะมีความรู้สึกเหงาวังเวงในใจ

ทำไมเกิดมาเป็นคนแล้วต้องเหงาด้วย ความ
เหงานี้คือศัตรูร้ายกาจของชีวิต เพราะมันอาจจะ
ผลักดันชีวิตของคนที่กำลังเหงา ให้ทำอะไรๆ อย่างที่
ไม่เคยตั้งใจจะทำไว้ก่อนเลย เหมือนอย่างผู้หญิงหรือ
ผู้ชายก็ตามที่ไปพลาดท่าเสียที ได้คนที่มาคิดได้
ภายหลังว่า โธ่เอ๊ย! นี่ไม่ใช่คู่ของเราเลย ไปคว้าเอามา
ตอนไหนก็นึกไม่ออก เพราะความเหงาใช่ไหม ตอนเหงา
จับใจนี้แหละ ก็ไปคว้าเอามา อะไรก็ได้ขอให้แก้ความ
เหงาเอาไว้ก่อนเป็นการชดเชย เห็นไหมว่าความเหงา
นี้เป็นศัตรู แล้วบางทีมันตัดอนาคตเลย ตัดอนาคตที่
ควรจะรุ่งเรืองหรือควรแจ่มใสในวันหน้า

นอกจากนั้นเมื่อความเหงามีมากยิ่งขึ้น บางทีมัน
อาจจะทำให้คนเหงานั้นคิดอะไรร้ายๆ อันเป็นอันตราย
แก่จิตใจ เป็นอันตรายต่อชีวิตของตนเองด้วย ความเหงา
นี้จึงไม่ใช่สิ่งที่จะพึงเลี่ยงเอาไว้ แต่เป็นสิ่งที่จะต้อง

คิดทำลาย คิดแก้ไขไม่ให้มันมีอยู่ในจิตใจของเรา เพราะความเหงามันจะกัดกินใจ ให้มีความวังเวง โดดเดี่ยว เปล่าเปลี่ยว แม้จะนั่งอยู่ท่ามกลางผู้คน ก็มีความรู้สึก เหมือนกับตัวคนเดียว มันเหมือนกับชีวิตนี้ไม่มีความหมาย เหมือนโลกนี้มันมีความดำมืดเสียแล้วทั้งๆ ที่โลกกำลังแจ่มใส เพราะความเหงามันจับใจ

เพราะฉะนั้นจึงควรจะต้องถาม ว่าทำไมนะ ถึงจะต้องเหงาด้วย ดิฉันก็เคยเหงามากในชีวิต แต่ถ้าจะถามว่า เดี่ยวนี้เหงาหรือเปล่า เดี่ยวนี้ไม่เหงาเลย บอกตามตรงว่าไม่เหงา แม้ว่าจะออกมาอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีลูกหลานพี่น้อง ไม่มีลูกศิษย์ ไม่มีเก้าอี้ตำแหน่งนั่ง แต่ตั้งแต่ออกมาอยู่อย่างนี้ ที่แรกจะว่าเหงาก็ไม่เหงา ยิ่งพอปีต่อๆ มายิ่งไม่มีความรู้สึกเหงาเลย เพราะอะไรจึงไม่เหงา เพราะดิฉันมีพระธรรมเป็นเพื่อน มีพระธรรมอยู่ในใจ ทำให้มีความมั่นคงว่าชีวิตมันเป็นเช่นนี้ มันมีเพียงเท่านั้น สิ่งที่เราจะทำต่อไป เพื่อให้ชีวิตไม่เหงาก็คือ จงทำงาน แต่งานที่เราทำนี้ ต้องเป็นงานที่เราแน่ใจว่า เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่เราจะมารับ มาร่วมกับงานที่เรา กำลังกระทำอยู่

พระธรรมที่มีอยู่ในใจจะช่วยแก้ความเหงาได้มากที่สุด แต่การที่เราจะนำพระธรรมเข้ามาอยู่ในใจ เพื่อให้จิตนี้หายเหงาได้อย่างไรนั้น เราก็ต้องมีการฝึก มีการเรียน มีการอบรม มีการทำความเข้าใจ ถ้าเราสนใจในเรื่องของธรรมะคือเรื่องของธรรมชาติ โดยศึกษาจากชีวิต จากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเรามาตั้งแต่รู้ความจนบัดนี้ เราก็จะมองเห็นว่ามันไม่มีอะไรให้เรายึดมั่นถือมั่นเป็นจริงเป็นจังได้สักอย่างเดียว

ความเหงามันเกิดขึ้นเมื่อเราต้องสูญเสียอะไรไปสักอย่าง ความรู้สึกสูญเสียในสิ่งที่เราเคยมี สิ่งที่เราเคยได้ สิ่งที่เราเคยรัก สิ่งที่เรารู้สึกว่าเป็นความมั่นคงกับชีวิต อย่างเช่นคนที่เรารักคนหนึ่งจากไป ทำให้รู้สึกว่าชีวิตนี้มันหมดความหมาย นี่เป็นเพราะเราไปยึดอยู่กับสิ่งไม่เที่ยงว่าเที่ยง เราจึงเป็นทุกข์

จะพูดให้เข้าใจในเวลาเพียงเท่านี้คงไม่ได้ เราต้องอาศัยเวลามากกว่านี้ แต่นี่คือสิ่งที่เราควรจะเริ่มปลูกฝังให้เกิดขึ้นในจิตของมนุษย์ นั่นก็คือ ศึกษาใคร่ครวญ

มองดูถึงความไม่เที่ยง ความไม่แน่นอนของชีวิต มี
อะไรบ้างที่เราเคยยึดเคยรัก ให้ความมั่นคงแก่ชีวิต
แก่จิตใจของเรา แล้วสิ่งนั้นมันเที่ยงมันคงที่

ดิฉันก็ได้ศึกษา ได้เฝ้ามองดูสิ่งนี้ แม้ว่าจะเคยพบ
กับความสำเร็จมากมายในชีวิต แต่ก็รู้ว่าภายใต้ความสำเร็จ
หรือแม้แต่ความสำเร็จเอง ก็หาเที่ยงไม่ มันเปลี่ยนได้
วันนี้ได้ วันหน้ามันหาย วันนี้มันอยู่ วันหน้ามันไป
ไม่มีอะไรคงที่เลยสักอย่างเดียว เมื่อมองเห็นอย่างนี้แล้ว
เราก็จะตาสว่างขึ้น จะเห็นว่า ทำไม่ถึงได้ไปปล่อยให้ชีวิต
ของเราอยู่กับสิ่งที่เลื่อนลอย แล้วก็ปล่อยให้ชีวิตนี้หมด
ความหมายกลายเป็นชีวิตที่ไร้ค่า ถ้าจะพูดให้หนักขึ้น
ไปอีก ก็เหมือนกับชีวิตนี้เป็นขยะ ถ้าหากเราหมดกำลัง
ใจจริง ๆ ก็จะปล่อยให้ชีวิตนี้เป็นเหมือนขยะ ลอยไปตาม
สายน้ำเหมือนจอกเหมือนแห่น ไม่มีความหมายอะไรเลย

ฉะนั้น ถ้าหากว่าไม่อยากเหงา จงหาพระธรรม
เป็นเพื่อน เมื่อนั้นเราจะรู้สึก ว่า ชีวิตนี้มีความหมาย ชีวิต
นี้มีค่า เพราะเป็นชีวิตที่นอกจากจะนำความเย็นมาสู่
จิตใจตนเองแล้ว ยังเป็นชีวิตที่นำความเย็นมาสู่ผู้อื่น

ซึ่งเจ้าประคุณท่านอาจารย์สวณโมกษ์ท่านเรียกว่า เป็นชีวิตเย็นที่เป็นประโยชน์ทั้งแก่ใจตนเองและแก่ผู้อื่น เพราะฉะนั้นจะอยู่ที่ไหน อย่างไร เมื่อใด จะอายุสักเท่าไร? แม้แต่เมื่อใกล้จะถึงลมหายใจสุดท้าย ความเหงาก็จะไม่สามารถเข้าจับใจที่มีพระธรรมเป็นเพื่อนได้ อันนี้เป็นวิธีที่เราจะต้องฝึกเพื่อดูว่า ทำอย่างไรเราจึงจะทำให้อายุนี้สว่างไปพร้อมๆ กับความร้อนจางหายไป แต่มีความเย็นในจิตใจเพิ่มมากขึ้นๆ ตามลำดับ

นอกจากนี้ยังมีข้อคิดจากหนังสือนี้อีกว่า ถ้าผู้ใหญ่เป็นผู้ที่ได้เรียนรู้ธรรมะไว้บ้าง ก็จะมองเห็นอุปมาอุปไมยที่เกิดขึ้นในนิยายเด็กเรื่องนี้ได้ทันที เมื่อเข้านี้พอนั่งคิดเล่านิทานเรื่องนี้ให้ตัวเองฟัง ก็มีความคิดเกิดขึ้นมาในใจว่า เรื่องนี้มันเป็นอุปมาอุปไมย คนเขียนเขาจะคิดหรือเปล่าก็ไม่รู้ ดิฉันว่าเขาคงไม่ได้คิดหรอก เพราะเขายังไม่ได้สนใจ ไม่ได้เข้าใจธรรมะถึงอย่างนี้ แต่ว่ามันก็เป็นสิทธิของเราที่จะคิดและมองเห็นได้ นั่นก็คือ แมวที่มันกัดกันตายไปหมดตั้งเป็นล้านๆ ตัวนั้น มันเป็นแมวอะไร

เรามองอย่างเป็นผู้ใหญ่ ดิฉันก็ว่า อ้อ! เราเห็นแล้ว นี่คือแมวแห่งความเห็นแก่ตัวไงล่ะ แมวแห่งความเห็นแก่ตัวที่มีอยู่ในใจของมนุษย์นี้ ถ้าเราเป็นคนยุติธรรม ถ้าเราใจกว้างจริง ใจกว้างอย่างไม่มีจิตอคติ ไม่เข้าข้างตัวเอง เดียวนี้ขอร้องทุกท่าน โปรดมองย้อนเข้าไปดูในใจของท่าน จะเห็นเจ้าแมวพวกนี้มันเฟ้นฟ่านอยู่ในใจของเรา แมวของความเห็นแก่ตัว

เราไม่รู้หรือว่า ในชีวิตตั้งแต่เติบโตจนเดี๋ยวนี้มีมันก่ตัว จะมีท่านผู้ใดกล้านับอ้างว่า แมวแห่งความเห็นแก่ตัวที่อยู่ในใจของเรานี้มีก่ตัว กล้าไหม ลองกล้านับเถอะ เราจะเห็นว่า มันมีมากมายเหลือเกิน อย่าว่า เป็นสิบบ่เลย บางทีเป็นล้านๆ ด้วย

แล้วแมวของความเห็นแก่ตัวนี้มันมาจากไหน มันอยู่ได้อำนาจของอะไร เจ้าแมวที่ประเดี๋ยวก็อยู่ได้อำนาจของความโลภ ประเดี๋ยวก็อยู่ได้อำนาจของความโกรธ ประเดี๋ยวก็เห็นแก่ตัวด้วยความหลงได้พากันเดินทางด้วยพาหนะคือเรือแห่งตัณหา ท่องเที่ยววนเวียนไปทั่วทุกสารทิศ ทั้งในคลอง ในแม่น้ำ ในทะเล

มหาสมุทร ไปหมดทั่วโลกโดยไม่เคยหยุดอยู่กับที่
แล้วจิตใจในขณะนั้นเป็นอย่างไร ชักเย่อขยักขย่อน
อยู่ตลอดเวลา ประเดี๋ยวขึ้นประเดี๋ยวลง เหน็ดเหนื่อย
เหลือประมาณ

ชีวิตเรามีแหม่นับไม่ถ้วน ไม่เพียงแต่แหม่นในนิยาย
เด็ก แหม่นความเห็นแก่ตัวมันมีอยู่ในชีวิตเรานับไม่ถ้วน
จริงๆ แรกๆ มันมีมากนับหมื่นนับแสนตัว เพราะในตอน
นั้นความเห็นแก่ตัวมันยังหยาบมาก กิเลสมันก็ทั้งหยาบ
ทั้งขรุขระ แต่เราไม่รู้เพราะไม่เคยดู เรารู้เพียงว่ามันมี
อาการของความกัดอยู่ตลอดเวลา มันกัดๆ ๑ ไม่ให้
จิตใจนี้มีความเยือกเย็นพอใส จิตใจจึงมีแต่ความ
ทुरนทुरาย กระทบกระวายกระเสือกกระสน เกลือกกลิ้ง
ไปมาอยู่ตลอด

ตอนแรกมันกัดเราฝ่ายเดียว แต่พอเราพยายาม
ที่จะฝึกฝน ใคร่ครวญ ศึกษา เจ้าแหม่นเหล่านี้ก็เริ่มจะ
กัดกันเอง เมื่อใดที่มันเริ่มกัดกัน ดิฉันถือว่าเป็นนิมิตดี
อาการกัดในตอนแรกคือการที่จิตยอมให้กิเลสกัดเอา
จนกระทั่งเป็นรูปรูปไปหมด นับแผลไม่ถ้วน แผลจะ

เจ็บปวดทรมานทรมาย ส่วนการกัดกันเองในตอนหลังนั้น เพราะในหมู่แมวเห็นแก่ตัวที่แต่ก่อนเคยดำมืด เริ่มมี บางตัวเปลี่ยนเป็นสีขาว เพราะค่อยๆ รู้สึกตัวว่า การถูกกัดมาก ๆ อย่างนั้น มันทารุณ มันร้ายกาจ มันสาหัสกับชีวิตเหลือเกิน เราเกิดมาเป็นคนที่เรียกว่า เป็นมนุษย์ผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด แล้วทำไมถึงโง่ ให้มันกัดเอาๆ อยู่อย่างนั้นตลอดเวลา นี่เพราะความ เห็นแก่ตัว จะเอาให้ได้อย่างใจของตัวอย่างเดียว

พอมองเห็นอย่างนี้มันก็เริ่มฉลาดขึ้น และก็ แน่นอนที่สุด ธรรมชาติของมนุษย์ไม่มีใครอยากถูกกัด แต่ฝ่ายเดียว ในชีวิตจริงก็ยังคงตอບกันตลอดเวลา อยู่แล้ว มันถึงได้มีการเบียดเบียน มีความเดือดร้อนกัน เพราะฉะนั้นเมื่อหัวใจดวงนี้มีความฉลาดอันเป็นแสง สว่างเกิดขึ้น แมวสีขาวที่เริ่มมองเห็นว่า นั่นไม่ใช่ หนทาง นั่นไม่ใช่ทางดำเนินของคนที่เป็นมนุษย์ ก็ จะ เริ่มรู้จักกัดแมวด้วยกัน แมวดำแมวความเห็นแก่ตัว อย่างหยาบๆ จะกัดกับแมวขาวที่เริ่มลดละความเห็น แก่ตัว มันก็จะกัดกันชั้กเย่อกัน ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ

เพราะฉะนั้นถ้ามันกัดกันเมื่อไหร่ จงทราบเถิดว่า ดีแล้ว จงปล่อยให้มันกัดกันต่อไป เมื่อใดแมวขาวชนะ แมวดำได้เด็ดขาด นั่นแหละชีวิตเย็นเกิดขึ้นแล้ว เพราะเหตุว่าได้มีการฝึกหัดขัดเกลาด้วยการศึกษาธรรมปฏิบัติ ธรรม มองเห็นแล้วว่า ธรรมะไม่ใช่สิ่งสูง ธรรมะไม่ใช่เรื่องไกลตัว ธรรมะไม่ใช่เรื่องครึคระ แท้จริงธรรมะนี่เป็น ปัจจัยที่สำคัญที่สุดในชีวิต

ถ้าจะว่าไปแล้ว ปัจจัยสี่ คือ เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม อาหาร ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค สิ่งเหล่านั้นยังเป็นปัจจัยรอง ปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อจิตใจของมนุษย์คือธรรมะ ท่านจึงถือว่า ธรรมะเป็นปัจจัยที่ห้า เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของชีวิต เป็นปัจจัยที่จะหล่อเลี้ยงชีวิตของมนุษย์ ให้เป็นมนุษย์ที่มีชีวิตเย็น และสามารถบำเพ็ญประโยชน์ แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เมื่อความฉลาดเพิ่มมากขึ้น ความโง่ลดลง กิเลสทั้งหลายก็ค่อยๆ ถูกทำลายลง จากหยาบไปสู่ละเอียด จนกระทั่งค่อยๆ หหมดไป

ลูกแมวขี้เหร่ที่เหลืออยู่ตัวเดียวนี้คืออะไร หลังจากที่แมวทั้งหลายมันทำลายกันเองจนตายไปหมด

แมวของความเห็นแก่ตัวอย่างยิ่ง อย่างหยาบ อย่าง
ขรุขระ มันตายไปหมดแล้วนั้น มันก็จะเหลือแมว
อีกตัวหนึ่ง เป็นแมวที่จิตสว่างขึ้น ฉลาดขึ้น แต่ใน
ขณะเดียวกันมันก็ยังรู้ตัวว่า มันไม่สวย ตัวมันชี้เหร่ ก็
หมายความว่า มันยังไม่ได้หมดความมีตัวโดยสิ้นเชิง
มันยังมีตัว ยังรู้จักมีความเห็นแก่ตัวอยู่บ้าง แต่เป็นความ
เห็นแก่ตัวอย่างอ่อนๆ และเป็นไปในแง่ดี ซึ่งมีโอกาส
ที่จะขัดเกลตาต่อไป จนกระทั่งความรู้สึกมีตัวของมัน
ค่อยๆ ลดลงและหมดไปในที่สุด เมื่อใดที่มันหายไป
ชีวิตนี้ก็จะประสบกับความเย็นถึงที่สุด ที่ท่านเรียกว่า
นิพพาน สิ่งนี้ไม่ได้อยู่ไกลเกินเอื้อมเลย อยู่ในกำมือ
ของเราเอง อยู่ในจิตนี้ ถ้าเราต้องการจะพบความ
สงบเย็น ก็สามารถทำได้ที่นี่และเดี๋ยวนี้

นี่คือสิ่งที่ดิฉันมองเห็นจากนิยายเด็กเล่มเล็กๆ
ธรรมดาๆ เล่มหนึ่ง ไม่ได้เป็นหนังสือที่ยิ่งใหญ่ ไม่ได้
เป็นหนังสือที่ได้รับรางวัลโนเบล แต่ถ้าเรารู้จักดู รู้จักมอง
รู้จักใคร่ครวญ และรู้จักพัฒนาจิตของเราให้มีธรรมะ
รู้ธรรมะอยู่บ้างแล้ว เราก็สามารถจะรับรู้ เรียนรู้ธรรมะ

ได้จากทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่จากนิยายเด็กเล่มเล็ก ๆ เล่มหนึ่ง

ถ้าท่านเป็นครูบาอาจารย์ เป็นคุณพ่อคุณแม่ หรือเป็นผู้ใหญ่ที่จะต้องแนะนำลูกหลาน เพียงแต่รู้จัก อ่านให้เป็น ไม่ใช่เพียงแค่อ่านออก อ่านให้เป็นแล้ว ก็ใคร่ครวญ ถ้าหากว่าทั้งอ่านให้เป็นและทั้งใคร่ครวญ ย่อมจะได้รับทั้งธรรมะและข้อคิดที่สร้างสรรค์ให้เกิดขึ้น แก่ชีวิตอย่างแน่นอน และนอกจากนั้นยังจะได้นิยาย เด็กนี้ เป็นสื่อสัมพันธ์อันสนิทของพ่อแม่กับลูกเล็กๆ ที่จะช่วยกันสร้างสรรค์ความรักความเข้าใจอันอบอุ่น ให้เกิดขึ้นในดวงใจของครอบครัวนั้นตลอดกาล

นี่คือความผาสุกของชีวิตใช่ไหม นี่คือจุดประสงค์ ของครอบครัว ของการมีชีวิตร่วมกันใช่ไหม เราต่างก็ อยากจะมีชีวิตอยู่ร่วมกันด้วยความผาสุก ด้วยความสงบ ด้วยความเยือกเย็นแจ่มใส และด้วยความผ่องใส ตลอดเวลา

เราสามารถทำได้ในทุกกรณีทุกเวลา ถ้าเพียงแต่ เราสนใจในสิ่งที่เรียกกันว่า “ธรรมะ” สักเล็กน้อย โดย

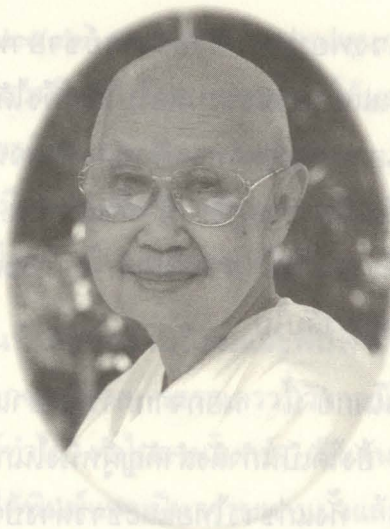
ศึกษาจากธรรมชาติแห่งตัวตนของเราก่อน จนวันหนึ่งถึงซึ่งความหมดตน เหมือนกับเจ้าแมวเหล่านั้น มันกัดกินกันไม่เหลือเลย นั่นคือกัดกินความเห็นแก่ตัวจนหมดเหลือแต่หัวใจที่จะเอื้ออาทรแก่กัน ชีวิตนี้ก็จะเป็ชีวิตที่คุ้มค่าควรแก่การดำรงอยู่ โลกนี้ก็จะเป็สถานที่ที่น่าอยู่ สวรรค์อยู่ตรงนี้เอง ไม่ต้องหวังว่าจะไปพบสวรรค์เมือตายแล้ว เราสามารถช่วยกันสร้างสวรรค์เพื่อตัวเราเอง เพื่อครอบครัวของเรา และเพื่อเพื่อนมนุษย์ในโลกนี้ได้.

ธรรมสวัสดี

ประวัติย่อ

ประวัติย่อ

อุบาสิก้า คุณรัญจวน อินทรกำแหง เริ่มต้นชีวิต
 การเป็นครูตั้งแต่อายุ ๑๙ ปี ได้ทำงานอยู่ในแวดวงการศึกษา
 มาโดยตลอด จนเมื่อได้สัมผัสชีวิตด้วยใจในสิ่งที่เรียก
 กันว่า “ความทุกข์” จึงได้สลัดชีวิตทางโลกเข้าสู่ชีวิตของ
 ผู้ประพฤดิธรรม ภายใต้การอบรมของ ท่านพระอาจารย์ชา
 สุภัทโท แห่งวัดหนองป่าพง จังหวัดอุบลราชธานี

เมื่อหลวงพ่อก่านพระอาจารย์ชาอาพาธหนัก ไม่สามารถจะสอนและอบรมธรรมต่อไปได้ จึงได้ไปมอบตนเป็นศิษย์ของ ท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุ แห่งสวนโมกขพลาราม อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๒๕ และได้อยู่ศึกษาปฏิบัติธรรม ณ สวนโมกข์ จนกระทั่งท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุได้ล่วงลับไป

ณ สวนโมกข์ นี้ นอกจากการศึกษาและปฏิบัติธรรมในส่วนตนแล้ว ยังได้เป็นกำลังสำคัญผู้หนึ่งในการอบรมอานาปานสติภาวนา ทั้งแก่ชาวไทยและชาวต่างประเทศ ตามที่สวนโมกข์ได้จัดเป็นประจำทุกเดือน

นอกจากนี้ยังได้ใช้ช่วงเวลาระหว่างนี้ จัดรายการ “ธรรมสนทนา” ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ ช่อง ๑๑ ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๓๐ จนถึงปัจจุบัน เป็นรายการที่ได้รับความนิยมจากผู้ชมทุกระดับ และได้รับการสนองตอบจากผู้ชมว่า “พูดธรรมะเข้าใจง่าย แต่ก็ถึงแก่นของพระธรรม”

อุปาสิกา คุณธัญจวน อินทรกำแหง มีหลักในการเผยแผ่ธรรมะว่า ต้องให้ผู้ฟังได้มีความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องถึงหัวใจคำสอนของพระพุทธศาสนา จึงจะสามารถนำมาปฏิบัติจนบังเกิดความสุขสงบเย็นที่แท้จริงได้

เมื่อ พ.ศ.๒๕๔๒ คณะกรรมการกองทุนการศึกษาเพื่อ
 สันติภาพ พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต) ได้มอบรางวัลและ
 ประกาศเชิดชูเกียรติแก่ อุบาสิกา คุณัญญจวน อินทรกำแหง
 ว่า "เป็นบุคคลที่มีผลงานดีเด่น ในด้านการสร้างสันติภาพและ
 สันติสุขในสังคมไทย" เป็นบุคคลแรกที่ได้รับรางวัลนี้

งานเขียนที่ได้รับความนิยมและพิมพ์ซ้ำมีหลายเรื่อง
 เช่น ภาพชีวิตจากนวนิยาย วรรณกรรมวิจารณ์ ลอยธรรมะ
 มาลัย สวนโมกข์ทำไม? ทำไมสวนโมกข์? เป็นต้น วรรณกรรม
 ธรรมะเล่มเล็กที่ได้พิมพ์แจกเป็นธรรมทานมาแล้ว มีประมาณ
 ๒๐ เรื่อง และจะยังคงจัดพิมพ์ต่อไป

ภาพชีวิตจากนวนิยาย	๖
กวีนิพนธ์จากวรรณกรรม	๑๑
คติธรรมจากวรรณคดี	๑๓
วรรณคดีฉบับย่อ	๑๕
เรื่องสั้นจากวรรณคดี	๑๗
โลกคุณงามความดี	๒๑
กลอนรักคู่ชีวิต	๒๓
โลกคุณงามความดี	๒๕
วรรณคดีฉบับย่อ	๒๗
"สุข" จากหนังสือธรรมะ	๒๙
คติธรรมจากวรรณคดี	๓๑
เรื่องสั้นจากวรรณคดี	๓๓
โลกคุณงามความดี	๓๕
วรรณคดีฉบับย่อ	๓๗

ธรรมบรรยาย

ที่จัดพิมพ์โดยกองทุนธรรมสวัสดิ์และคณะศิษย์

๑. การปฏิบัติที่ใจ
๒. ธรรม
๓. นกอินทรีเลี้ยงลูก
๔. กิเลส
๕. ไตรลักษณ์
๖. อุปสรรคของการปฏิบัติธรรม
๗. สติและอนุสติ
๘. การสร้างจิตเจียบ, การสร้างสรรค์มมสงบ
๙. ประโยชน์ของเก้าอี้มีก้นต่อเมื่อมันวาง
๑๐. เรียนรู้ธรรมะจากนิยายเด็ก
๑๑. ความสำคัญของจิต
๑๒. จิตศีลธรรม-จิตปรมาตมธรรม
๑๓. ชม่าตัวตายทำไม?
๑๔. เป็นอยู่อย่างไร ไม่เป็นทุกข์
๑๕. ครูคือผู้สร้างโลก
๑๖. บัณฑิตเวทณ์
๑๗. สัมปรีชธรรม
๑๘. ความน่ากลัวของสิ่งที่เรียกว่า “สุข”
๑๙. การปฏิรูปการศึกษาพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาชีวิต
๒๐. ผู้ไม่ประมาทในความตายที่แท้จริง
๒๑. จริยธรรมในวรรณกรรม

ก็จะมองกันอีกแง่หนึ่ง เยาวชนนั้นแหละคือปัญหาใน
ปัจจุบัน ; ปัญหาต่างๆ ในปัจจุบันนี้มาจากเยาวชน ที่เราควบคุม
เขาไม่ได้ ที่เขากลับจะแตกแยกออกไป ตามความคิดความเห็น
ของเขา ; เพราะว่าความไขว่เวลาของวัยที่ไม่สอนให้เยาวชน
รู้จักสิ่งที่ดีควรจะรู้จัก และอยู่ในร่องในรอย เผลอไปนิดเดียว
ไม่ได้ทำการสอนการอบรมเยาวชนให้เที่ยงพอ, เขาก็มีความ
คิดเห็นของเขาอีกแบบหนึ่ง แทนจะตรงกันข้ามกับความคิด
ความเห็น หรือการประพฤติกการกระทำของบรรพบุรุษ ; เลยทำให้
สิ่งที่ดีงาม ที่มีค่าสูงสุดของบรรพบุรุษนั้นเป็นอันหายไป.

“เยาวชนกับศีลธรรม”

ธรรมโฆษณ์ของพุทธทาส

